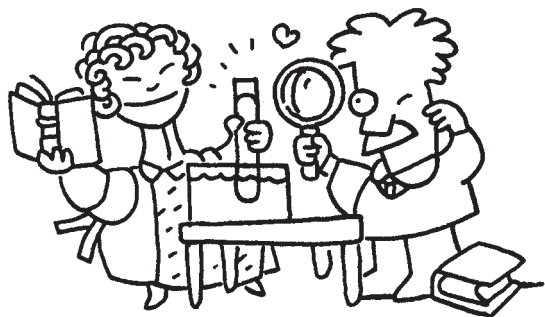

8. Закоханий Айнштейн

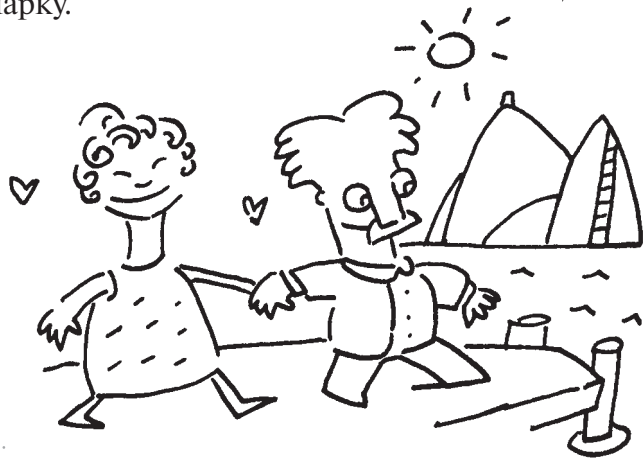

Я вже нівроку собі хлопець, навчаюся в Цюріхському політехнікумі. Відростив розкішні вуса. Познайомився з однією дівчиною, яку звать Мілева. Вона на три з половиною роки старша за мене. Мілева — сербка, з міста Воеводина. Нині вона мешкає в студентському гуртожитку, далеко від своєї родини. Вона — молодчина, готується до іспитів і старанно навчається. Ми разом з нею готуємо розрахунки, геометрію та механіку. Разом з'їдаємо кілограми ковбаси й випиваємо літри кави.

Коли я навітуюсь на канікули до моєї родини в Італію, то пишу Мілеві ніжні листи, але також говорю про газові молекули. Мілева допомагає мені писати мій перший науковий трактат про капілярність — криві поверхні, які рідини утворюють на межі з твердим тілом. Я хотів би одружитися з Мілевою, але в нас не вистачить грошей навіть на купівлю двох велосипедів для прогулянок селом. Крім того, мої батьки проти нашого одруження, та я все одно одружуся з нею, я так вирішив. Ми разом поїхали на канікули: призначили зустріч у Комо, сіли в човник і попрямували до Вілли Карлотта, де прогулювалися в парку.

Я мушу знайти роботу, щоб одружитися з Мілевою. Єдина можливість для мене — працювати службовцем у Бюро патентів у місті Берні. Я не відкидаю й інших варіантів: подаю заявки в половину європейських університетів — від Штудгарта до Пізи, а також у страхову компанію та в школу-інтернат. Я, молодий і перспективний фізик, вже винайшов цікаву теорію електронів. Але я безробітний і без гроша в кишені. Даю приватні уроки з математики, проте отримував би більше, якби був бродячим скрипалем. Ну, цей крах я завжди встигну спробувати!

